

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВИЙ

ВІСТНИК.

КНИЖКА X.

За жовтень 1901 року.

З М І С Т

десятої книжки за жовтень 1901 року.

	Стор.
<i>Наш альбом :</i>	
Із поезій Сергія Павленка, I—X	1—6
Із поезій Сильвестра Яричевського, I—VI	6—8
Із поезій С. Грущенка, I—II	8—10
<i>Чужа жінка</i> , оповіданє Петра Шелеста	11—34
<i>Вирід</i> , оповіданє Осипа Шпитка (далі)	35—61
<i>Арсен Яворенко</i> , драма Б. Грінченка (конець)	92 80
<i>Трицять від ста</i> , оповіданє Матільди Серао (конець)	81—107
<i>Із оповідань Мультигалі :</i>	
I. Про притчу	108—109
II. Галапаси	109—110
III. Налисники з салом	110
IV. Конфесії	110—111
V. Провидінє	111—113
VI. Матвія гл. XIX	112—115
VII. Із Ідей	115—116
<i>Із переспівів Павла Грабовського : Ілля Муромець</i> (великоруська биліна)	117—124
<i>Сервітути і розмежованє ґрунтів на правобережній Україні</i> , Ф. І. Немоловського (конець буде)	1—11
<i>Будучність ґімназій</i> , уваги проф. дра Фрідріха Паульзена	12—34
<i>Уваги на сучасні теми :</i>	
I. Заборона Літерат.-Наук. Вістника в Росії, Ів. Франка	35—39
II. Про нашу літературну мову, А. Кримського	39—48
III. Московська ластівка на Галицькій Русі, Ів. Франка	47—51
<i>Хроніка і бібліоґрафія</i>	1—13

Літературно-науковий

ВІСТНИК.

ВИДАЄ

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ.

За редакцію відповідає: Володимир Гнатюк.

Річник IV. Том XVI.

У ЛЬВОВІ, 1901.

З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

891.7905

LIN

v. 4

no. 10-12

З М І С Т.

	Стор.
<i>Наш альбом:</i>	
Із поезій Сергія Павленка, I—X	1—6
Із поезій Сильвестра Яричевського, I—VI	6—8
Із поезій С. Грущенка, I—II	8—10
Із поезій Ф. Шелудька, I—VII	125—129
Lasciate ogni speranza, Кат. Гриневицевої	129—130
Із поезій М. В., I—III	130—132
<i>Чужа жінка</i> , оповіданє Петра Шелеста	11—34
<i>Вирід</i> , оповіданє Осипа Шпитка 35—61, 155—188, 262—288	262—288
<i>Арсен Яворенко</i> , драма Б. Грінченка	62—80
<i>Трицять від ста</i> , оповіданє Матильди Серао	81—107
<i>Із оповідань Мультигалі:</i>	
I. Про притчу	108—109
II. Галапаси	109—110
III. Налисники з салом	110
IV. Конфесії	110—111
V. Провидіне	111—113
VI. Матвія гл. XIX.	112—115
VII. Із Ідей	115—116
<i>Із переспівів Павла Грабовського:</i>	
I. Ілля Муромець 117—124,	361—362
II. Святийогор	362—363
III. Як перевелись богатирі на святій Русі	363—364
<i>З принціпа</i> , оповіданє Охріма Варнака	133—154
<i>Візник</i> , з нотаток мисливця, М. Корчинського	155—183
<i>Перед досвітом</i> , драма Ст. Вакано 196—234,	317—350
<i>Поручник Густль</i> , новеля А. Шніцлера 235—251,	351—360
<i>Із П. Якубовича: Перед світом</i>	252
<i>Над морем</i> , фрагмент, П. Карманського	253—255
<i>Московська „каверза“</i> , оповіданє Гр. Коваленка-Кол.	256—261
<i>Між духовними батьками</i> , нарис Антипа Гонти	289—298
<i>Візія костей</i> , Л. Т.	299—300
<i>За один рік</i> , нарис Андрія Верховинця	301—313
<i>На півночі</i> , Ю. С.	314—316

але се покликане рівнасть ся тому, коли в нас хто перестає бути членом парламенту, а буває покликаний до палати ланів. Ректорство своє закінчив він написавши брошуру (передруковану «Галичаниномъ») про «Два руськіи язyki», де в великій часті воював такимиж аргументами, як Фльоринський, зовсім негідними вченого.

В.

Некрольоги. Дня 15 серпня помер у Берліні професор німецької мови на тамошнім університеті др. Кароль Вайнгольд, проживши 78 літ. Він був учеником Якова Грімма і належав до перших, що габілітували ся для німецької фільольогії (1847 р.). Будучи професором на ріжних університетах (Галле, Бресляу, Краків, Грац, Кіль, Берлін) мав він нагоду пізнати в ріжних сторінах народні звичаї впрост із першої руки, що спонукало його зайняти ся ближше фольклором. Уже 1855 р. оголосив він цінну працю «Weihnachtsspiele und Lieder aus Süddeutschland und Schlesien». Перед 10 роками основано зпов головню за його почином у Берліні «Verein für Volkskunde», якого був вибраний головою. Колиж се товариство почало видавати свій журнал «Zeitschrift d. V. f. Volkskunde», він став не тільки його редактором, але й головним співробітником, де заміщував дуже багато статей більших і менших ріжного змісту. Що при фольклор займав ся він також мітольогією і оголосив із того поля важку працю п. н. «Die Sagen von Loki» (1848), далі про великанів німецької мітольогії (1858) та багато інших дрібних праць. Але найбільшу заслугу має він за досліди німецьких діяльктив. Його праця «Ueber deutsche Dialektforschung» (1853) є підставною на тім полі і без неї годі кому обійти ся, хто хоче в тім напрямі дальше працювати. Тут належить також згадати про більшу його язикову працю „Mittelhochdeutsche Grammatik“, видану 1877 р. Німецька старовина була також предметом його пильної уваги, а його праці з того поля „Altnordisches Leben“ (1856) і „Die deutschen Frauen im Mittelalter“ належить уважати за клясичні. В часописі, якої був редактором, появляли ся праці також із нашого фольклору, а рецензії на наші видання етнографічні були все дуже прихильні.

В.

Дня 26 серпня помер у Ялті на паралиж серця популярний російський письменник Григорій Александрович Мачтет. Покійний родив ся 1859 р. в Луцку, де його батько служив при повітовім суді і був потомком Англичанина, взятого до неволі Росіянами в часі війн Петра Великого. Мати його була з роду Полька. Григорій Мачтет прожив молоді літа на Україні, отримав там перше виховане, був перенятий горячими українськими симпатіями і сам признавав себе Українцем. Уже від молодих літ мусів він бороти ся з ріжними перешкодами, що ставали йому в дорозі, та вести війну з російськими урядовими сферами за свої переконання. Гімназії не довело ся йому скінчити, бо його вигнали з неї за революційні погляди. Але енергійний хлопець не зломив ся під тим ударом; він дістав дозвіл — по довгих заходах — здавати іспит на повітового учителя; зробив його і розпочав свою педагогічну діяльність. В 1872 р. покинув її одначе, виїхав за границю і прожив коло двох літ у Америці, де заробляв на прожиток як простий робітник. Повернувши з за границі Мачтет виступив скоро на літературнім полі, пишучи нариси з американського і німецького життя. Та тут упав новий удар на нього: його арештовано і вислано з початку в архангельську губернію, а опісля в Сибір. Земля не перервала одначе його літературної діяльності: в його оповіданнях до України і Америки прилучив ся ще Сибір. Сибірське життя збогатило його новими фактами. Він почав писати дуже багато, а кінець сімдесятих та вісімдесяті роки — се найгорячіший час його літературної діяльності. Праці свої заміщував він тоді в Недель, Отечественныхъ Запискахъ, Наблюдатель, Русской Мысли і Сѣверномъ Вѣстникѣ. Перші його нариси і оповідання звернули зараз уже на нього увагу і виробили молодому авторови ім'я в літературі. В останніх часах, по повероті з Сибіру, служив Мачтет на Волині, а опісля в Петербурзі; писав дуже мало, а ще меньше друкував, але хто знає, чи не був би вернув до давньої горячкової діяльності, коли-б не був умер несподівано. По українськи не пробував писати ніколи, хоч уважав себе Українцем; деякі його оповідання були одначе перекладені на нашу мову.

В.